

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quibus imitari debeamus Ioannem Baptist. Serm. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Ioan. 1.
Opinione
magnus ut
fuerit Ioan-
nes.
Pfal. 51.
Matth. 11.
Augustin.

so sermone hoc vos diu onerare. Tertium dicamus Beatus Ioannes fuit mag-
nus opinione, tantus vt Christus putaretur, quo nescio quid maius potuisset
de ipso homines opinari. Ceterum quia mendaces filij hominum in statum
non solum coram hominibus, verum etiam magnus coram Domino fuit,
cuius meruit testimonium, scilicet, quod non surrexit inter natos mulie-
rum femaio. Porro si inter natos mulierum, hoc est, inter homines nemo
surrexit maior Ioanne Baptista, concludendum est cum diuo Augustino, qui-
bus Ioanne plus est, non tantum homo, sed & Deus est. Cui laus, honor, &
imperium per aeterna secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

*Quibus imitari debeamus Ioannem Baptistam.**Sermo V.*

Deuotio
Deo acce-
ptissima
qua.

Ioannes Ba-
ptista in qui-
bus nobis
sit imitandus.
Luc. 1.

Pfal. 20.

Ioan. 2.

1-Pet. 1.

Fuit homo missus à Deo cui nomen erat Ioannes. Ioannis 1. Absque dubio est,
Domini praecursores, mundi lucernam, Baptistam Christi, praecorem
Euangelij, atque vt alia eius praeconia praetermittam, anachoretarum
principem, Carthusiensium patronum ac duce[m] missum esse à Deo. Itaque
eam ob re charissimi fratres, gloriosi patris ac patroni nostri hodie memo-
riam, non solum cantu & ferijs, sed etiam deuotione, idque multo maxime,
celebrare debemus festiuam. Est autem deuotio haec hodie Deo acceptissima,
si virtutes, si vitae ordinem, si actus beatissimi Ioannis honestos consideremus.
Si eius nobis sanctitas placeat, si denique feruenti hanc desiderio, hilarique
voluntate studeamus imitari. Quare enim sanctum Ioannem Baptistam
elegimus ac patronum, nisi quia in eo aliqua inueniuntur à Deo com-
mendata, Deo accepta, quibus nos quoque commendemus Deo, ea de re
pimus imitanda? Decet enim milites sequi regem, filios patrem suum. Com-
mendatur autem nobis patronus noster primum, quod per angelum sit patri
Zachariae praenunciatus, quod sterili matre, patre senex, viroque sancto, con-
ceptus sit: & ipse ex vtero matris sanctus natus. Repletus enim adhuc in vtero
matris fuit Spiritu sancto, nihil minus tamen infans in vtero accipiens, quam
postea Apostoli erant accepturi, post passionem, resurrectionem atque ascen-
sionem Christi. Hic nobis Ioannes mirabilis non imitabilis proponitur, qui
donum Dei fuit praeueniens eum in benedictionibus, nisi (quod pro imitati-
one nostra trahamus) vt nos quoque à conceptione nostri, hoc est, à die qua
ordo nos recepit, & qua nos denuo renascitur in nouitatem vitae, ordinem
sumus ingressi, discamus nos conseruare, discamus vitam agere in innocen-
tia, in simplicitate, in puritate quasi modo geniti infantes. Proh pudor si post
conuersionem nostram ad ea quae seculi sunt, si ad ea quae carnis sunt, reuertimur.
Monstruosa planè res est, à vitijs, ab amore rerum pereuntium nos di-
ci ad Deum conuersos & in medio vitiorum, in medio negotiorum se-
culi, animo inueniri demersos. Quod dicimur fratres charissimi, simus, mona-
chi, eremita, Carthusiani sumus. Quid quaeso huic congruit professio? Num
ad hos spectat ociari, fabulari, dies penitentiae datos & ad penitentiam al-
sumptos infructuose transigere, transgressionibus Deum offendere, obli-
uionibus vacare, rumoribus & seculi nouitatibus occupari? Minime
Ergo

Ergo officium monachorum sanctorum, sanctorum eremitarum exercitia, studium bonorum Carthulienſium frequentemus. Ea quæ in ſancto Ioanne Baptiſta diſcimus, quæ prædicamus, imitemur. Hic ſanctus Domini in matris utero conſecratus, non ſolum ſua, verum etiam parentum ſanctitate, inſignis, non credidit ſibi, non credidit mundo, ſed ad eremum puer fugit, ne vitam ſuam vel leui occasione pollueret: ſciens delinquendi occaſiones maxime vitandas, quæ niſi vitentur, nec Dei nobis ſuffragabitur adiutoriū, nec naturæ opitulatur ſuffragium, nec prodeſt lectio, nec oratio fructuoſa eſt, nec voluntatis propoſitum firmatur: quia neceſſe eſt ut ardeat qui igni ſe admifcet, & inquinari cogitur qui tangit picem. Chariffimi fratres, non eſt fugiendum nobis, ut non habitemus inter homines, ſed ea quæ ab hominibus ad nos prodeunt, noſque inquinant, fugienda aut proſcindenda ſunt: ut ſunt colloquia mala, exempla contagiſa. Vbi que ſunt homines, & nos hominibus ſumus homines. Ita hominibus cohabitamus, ut vitijs eorum non conſentiamus, ut ea quæ in illis Deum offendunt, quæ ſpiritum noſtrum non ædificant, in nos non transformemus. Laudatur quidam quod habitat, ubi eſt ſedes ſatanæ. Alius quod cum ſtrutionibus moretur, & ſubverſores habeat ſecum. Quid hic fuit laude dignum? An quod inter malos habitauerunt, an potius quod boni inter malos, incorruptique permanferunt? Ita nobis chariffimi faciendum eſt, ut ſi malum videmus, ſi malum audimus, memores ſimus quo cauti alienis malis non communicemus, neve alienis ſordibus polluamur. Nemo tamen ſuos conciuſes aut cohabitatores æſtimare deberet malos, ſed potius ſe, ubi nullum ſcandalum præbetur ſcandalum recipere, & ex bonis malisque aliorum infirmari, id fore tutius humilisque. Decet quoque nos præcurſores eſſe Chriſti, ut bona docendo, mala arguendo, virtutumque exempla præbendo, etiam delinquentibus lucernam ſanctimonix præferamus, atque Domino noſtro ex his qui nobiſcum habitant (quantum in nobis eſt) plebem perfectam paremus. Vbi etiam ſi nemo nos audièrit, ſi nemo ſequutus fuerit, imò ſi irrideant etiam plerique, ſine fructu tamen non erit labor noſter. Habet ſtudium hoc, puta ædificandi proximos, quod ex charitate oritur, ſuum meritum, nec poteſt Deo non placere: imò non poteſt non remunerari à Deo eiufmodi voluntas, quæ cupit, conaturque multos excitare, qui præbeant ſeipſos Domino fideles ſeruos. At Herodiana atque profanus diabolica res eſt, non ſolum pro lege Domini non zelari, ſed optare etiam complices habere tranſgreſſionis, atque ſive verbis, ſive exemplo ſuo aliorum animos in obſeruantia labefactare, tranſgreſſiones ſtabilire, ac conſuetudines ſanctas vel non recipere, vel receptas abolere. Verum de hoc hætenus. Ad Ioannem redeamus. Vixit puer in eremo, vinum & ſyceram non bibens, camelorum pilis ſe veſtiens, atque humo nuda, ſi quando urgebatur dormiendi neceſſitate, cubans. Nos quia non poſſumus tantam ferre abſtinentiam, nec duritiam rigoremque ſuſtinere, ſaltem eius exemplo confortati, lautiora non quaramus. Scimus contenti ijs quæ apponuntur, & nulla intret in nos pro cibis & pro alijs oblectamentis murmuratio. Scimus vocationem noſtram, ſcimus propoſitum noſtrum, ſcimus leges & ſtatuta noſtra, quæ ſi attendereamus, tam ſobria nunquam videretur neceſſariorum adminiſtratio, quam non agnolceremus gratiam, non debitam. Deinde ſi hominum pa-

Occaſiones delinquendi maxime vitandas. Eccl. 11.

Apoc. 2. Iob 30.

Præcurſor Chriſti quò quilibet noſtrum eſſe debeat. Luc. 1.

Studium proximorum ædificandi uti habeat ſemper meritum ſuum.

Matt. 11. Rigoroſam Ioannis vitam uti nos pro modulo noſtro imitari debeamus.

ritur nobiscum Christianorum ac pauperum in sudore vultus sui se suosq; labores educantium, & crudo interdum pane duntaxat inter labores immanitate sese refocillantium meditaremur, edendi penuriam vilitatemq; quancumque nostram tenuitatem, delicias putaremus. Porro si acediam nostram in ingratitudinem, si negligentiam, si denique vilitatem nostram agnosceremus, omni prorsus beneficio indignos non inueniremus. Miraremur proterea formidantes, quomodo fieret vt præ cæteris hominibus Deus nobis nihilo tamen plus cæteris sese amantibus abundantius delicatiusq; promississet. Sanctus Ioannes, pro iustitia mortem suscepit, quia legem Domini constanter docuit, & præuaricationem Herodis arguens, pro lege Domini immensus est. Nobis fratres gloriosum sit, nobis opratum sit, quicquid pro iustitia, quicquid pro Dei legibus, quicquid pro Dei amore, quicquid pro ordinis & sanctitatis obseruantia, quicquid denique, ne in Deum peccetur, subnendum est: quia totum in martyrij nobis coronam computabitur, si quid horum occasione & Christi amore tulerimus. Et tunc demum probabimur discipuli sancti Ioannis Baptistæ, si eius inueniamur imitatores vite, præsertim Domini Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

Martyrium
Ioannis
quò nobis
imitandum
sit.
Marc. 6.

IN EADEM SOLENNITATE.

*De sancti Ioannis ortu vitæq; ordine planè mirabili. Quo patto suam vitam
aspicari debeat is, qui monastica vita instituto sese dedit, de
de verecundia, discretionis, hilarisq; obedientia
laude. Sermo VI.*

Quis putas puer iste erit? Lucæ 1. Festum diem agimus hodie charissimi fratres natiuitatis præcursoris & Baptistæ Domini nostri Iesu Christi. Cuius ortum, dum insolita quædam ac mira illustrarent, ij quibus oculi dati erant spirituales, futurum aliquid è puero in signe atque magnificentia suspiciunt, dicentes: *Quis putas puer iste erit?* Nam sterilium parentum vercunditas prænunciata per angelum, natiuitas infantis, vitæ eiusdem ac officij prophetica descriptio, denique patri dubitanti cœlitus impositum silentium, atque rursus eiusdem in filij natiuitate linguæ referatio, item infantis actus in vtero exultantis, ad Christi necdum nati, præsentiam deuotio, nomen quoque cœlitus impositum & parenti mirabiliter vtrique reuelatum, ac tandem immaturæ ætatis rigorosa castigatio, abstinendi studium, mundi reprobæ eremi incolatus, quid aliud quæso sunt, quam magnæ & auspiciatissimæ iustitias præfagium? Cæterum, quia nostrum nemo hic dubitat, & laudes beatissimi viri scriptura nulla tacet, aded vt lectore magis, quam doctorem opus sit, ijs tanquam manifestissimis prætergressis, thematis verba ad puerum quemlibet in religione, hoc est, nouitium, seu nouiter Christo penatum vertamus, dicentes: *Quis putas puer iste erit?* Nulla est ars, nullum studium, nulla disciplina, cui quis vt primo se cœperit mancipare, non præbeat mox certum indicia, quantum in ea professione futurum discipulum reddat. Sic in religionis schola non desunt nouiter conuersis, præsertim iuuenibus signa, quibus & de præsentibus, & futuro animæ statu non nihil conijci queat.

Sunt